

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 grudnia 2023 r.

DIH-3.707.126.2023.AL

DECYZJA DIH-3.120.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Katarzynę Szczubetek prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą MKK Katarzyna Szczubetek od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 13 października 2023 r. nr PO.248.C.171.2023.DL (nr akt sprawy: DO.8361.129.2023), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, tj. nieuwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej cen dla 8 partii towarów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniu 20 czerwca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr DO-139/2023, przeprowadzili kontrolę w punkcie sprzedaży na targowisku w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli. Zgodnie z art. 62 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, zawiadomienia nie stosuje się wobec działalności gospodarczej przedsiębiorców w zakresie obejmującym sprzedaż dokonywaną poza punktem stałej lokalizacji (sprzedaż obwoźna i obnośna na targowiskach).

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W trakcie kontroli przedsiębiorca, po pouczeniu go o obowiązkach wynikających z art. 50 ust. 3 Prawa przedsiębiorców, wyznaczył osobę upoważnioną do jego reprezentowania podczas kontroli Inspekcji Handlowej (upoważnienie z dnia 20 czerwca 2023 r.).

W toku kontroli dokonano oceny prawidłowości uwidaczniania cen oferowanych towarów na zgodność z przepisami ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach” oraz przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Sprawdzeniem objęto 100 partii towarów, oferowanych do sprzedaży i stanowiących 100% oferty handlowej, z czego zakwestionowano 8 partii towarów, wykazanych w załączniku nr 1 do protokołu kontroli, z uwagi na brak uwidocznienia cen w miejscu sprzedaży detalicznej.

Powyższe stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W trakcie kontroli przedsiębiorca usunął stwierdzone nieprawidłowości.

Ustalenia kontroli udokumentowano w protokole kontroli z dnia 20 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: DO.8361.129.2023) oraz w załączniku nr 1 do tego protokołu. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 15 września 2023 r. nr PO.248.C.171.2023.DL, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto, uwzględniając treść art. 6 ust. 3 pkt 2 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, w tym samym piśmie zobowiązał stronę do przekazania informacji w zakresie uzyskanych przez nią korzyści majątkowych lub strat w związku z naruszeniem powyższych obowiązków oraz wielkości obrotów i przychodu uzyskanych za rok ubiegły. Pismo to doręczono stronie w dniu 18 września 2023 r.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, ani też nie przekazała wymaganych informacji w powyższym zakresie.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 13 października 2023 r. nr PO.248.C.171.2023.DL (nr akt sprawy: DO.8361.129.2023), wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych), na mocy art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 19 października 2023 r.

W dniu 31 października 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej także „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, złożone przez stronę pismo (bez oznaczenia daty, nadane w dniu 25 października 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji.

Pismem z dnia 7 listopada 2023 r. znak DIH-3.707.126.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (lub usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Jak wynika z definicji zawartych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy, przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru (lub usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (lub określonej usługi), których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Na podstawie delegacji zawartej w art. 4 ust. 6 ustawy o informowaniu o cenach, sposób uwidaczniania cen towarów i usług doprecyzowano w rozporządzeniu.

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Jak stanowi § 3 ust. 2 tego rozporządzenia, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Cena jednostkowa, jak wynika z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;

- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, tj. w tym przypadku towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH w miejscu sprzedaży detalicznej prowadzoną przez kontrolowanego przedsiębiorcę stwierdzono, że przy 8 ze 100 skontrolowanych partii towarów nie uwidoczniło cen, co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków wynikających m.in. z art. 4 ust. 1, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku z powyższym, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 13 października 2023 r. (nr akt sprawy: DO.8361.129.2023), nałożył karę pieniężną w wysokości 800 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmioty, które dopuściły się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli wskazujących na naruszenie obowiązku w zakresie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jednakże podjęła próbę uzasadnienia braku uwidocznienia cen tym, że klienci najczęściej pytają o cenę zamiast patrzeć na metkę, a ona w każdej chwili służy im pomocą. Zaznaczyła, że ceny zostały uzupełnione w trakcie kontroli. Dodała, że z tytułu prowadzonej działalności uzyskuje niewielkie dochody i wskazała na swoją sytuację rodzinną.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, należy wskazać, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w sprawie wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 800 zł, w związku z ustaleniami kontroli, których strona nie kwestionowała, a które w sposób jednoznaczny wskazują na niewykonanie obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 tej ustawy oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Jak stanowi art. 6 ust. 1 tej ustawy, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa m.in. w art. 4 ust. 1, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego karę pieniężną określoną w tym przepisie, tj. w wysokości do 20 000 zł. Przepisy te w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków przewidzianych ww. przepisami, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. Dowiedzenie zatem, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

Należy podkreślić, że odpowiedzialność określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 4 ust. 1 tej ustawy. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. W świetle powyższego, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach stanowiąc o sposobie przekazywania konsumentom informacji o cenach oferowanych towarów wskazują wprost na obowiązek ich uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej. Oznacza to, że udzielanie przez przedsiębiorcę odpowiedzi na pytania klientów o cenę towaru nie zwalnia go z obowiązku jej uwidocznienia. Takie działanie (informowanie ustne) nie jest zakazane, lecz bez jednoczesnego uwidocznienia wymaganych informacji jest niewystarczające dla

spełnienia powyższych wymagań. Należy zwrócić uwagę, że w interesie konsumenta leży natychmiastowe uzyskanie wymaganych, przysługujących mu z mocy prawa, informacji, bez konieczności podejmowania dodatkowych kroków w celu ich uzyskania, np. poprzez - jak sugeruje strona w odwołaniu - dopytywanie o ceny towarów.

Strona, jako profesjonalista na rynku, miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną przez nią działalnością. Była ona obowiązana uwidocznić w miejscu sprzedaży detalicznej informacje o cenach towarów w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona dla 8 partii towarów (spośród 100 objętych sprawdzeniem) nie wykonała powyższego obowiązku, co stanowiło wystarczającą przesłankę do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu i wymierzenia jej stosownej kary pieniężnej.

W niniejszej sprawie, Mazowiecki WIIH był uprawniony do zastosowania kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w granicach przewidzianych tymi przepisami, tj. w wysokości do 20 000 zł. Po uwzględnieniu wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, mających wpływ na wymiar kary, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 800 zł, która stanowi 4% górnego wymiaru kary.

Analizując prawidłowość uwzględnienia przez Mazowieckiego WIIH powyższych przesłanek, na podstawie zabranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył, co następuje.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie uwzględnił, że stwierdzone nieprawidłowości, polegające na braku uwidocznienia cen w miejscu sprzedaży detalicznej, dotyczyły 8 partii towarów oferowanych do sprzedaży (zakwestionowano uwidocznienia cen 8% sprawdzonych towarów), co godziło w interesy konsumentów, pozbawiając ich istotnej informacji, pozwalającej na dokonanie świadomego wyboru przy podejmowaniu decyzji o zakupie towaru. Należy zatem podzielić pogląd organu pierwszej instancji, że mimo iż naruszenie dotyczyło nieprzeważającej ilości towarów sprawdzonych w toku kontroli, to brak uwidocznienia cen uniemożliwił konsumentom ich bezpośrednie poznanie, a więc naruszał ich interesy. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji mógł uznać, że charakter i waga naruszenia prawa były istotne i z pewnością nie miały cech znikomości.

Przy ocenie powyższej przesłanki, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił również skalę naruszenia obowiązków, stwierdzając, iż dotyczy ona 8 na 100 sprawdzonych towarów, a więc tylko części oferty handlowej. Ponadto, Mazowiecki WIIH właściwie przyjął, że czas trwania naruszenia przypada na dzień stwierdzenia nieprawidłowości, tj. 20 czerwca 2023 r., zaś kończy się w momencie ich usunięcia przez stronę, tj. w trakcie kontroli.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe przemawia za tym, iż organ pierwszej instancji mógł przypisać stronie wyższy niż znikomy stopień naruszenia obowiązków.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, oraz uzyskane korzyści majątkowe lub straty wynikające z naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona rozpoczęła wykonywanie działalności gospodarczej od 8 października 2021 r. (według wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej) i do tej pory organ ten nie stwierdził naruszenia przez stronę

przepisów w zakresie obowiązku informowania o cenach, co niewątpliwie miało wpływ na złagodzenie wymiaru kary. Jednocześnie, Mazowiecki WIIH słusznie stwierdził, że strona nie przekazała informacji o uzyskanych korzyściach majątkowych lub stratach wynikających z naruszenia tych obowiązków. Nie pominął przy tym faktu, że strona uzupełniła brakujące ceny jeszcze w trakcie trwania kontroli.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że strona nie przekazała informacji o wielkość obrotów i przychodu uzyskanych za ostatni rok rozliczeniowy.

Rozpatrując czwartą z przesłanek wymiaru kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, Mazowiecki WIIH zasadnie przyjął, że przeprowadzona kontrola nie była kontrolą w sprawach o charakterze transgranicznym, w związku z czym przesłanka ta nie miała zastosowania.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych. Odnosząc się do argumentów strony przedstawionych w odwołaniu, że nie uzyskuje ona dużych dochodów z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, należy wskazać, że jedną z przesłanek, jaką organ pierwszej instancji ma obowiązek uwzględnić przy wymierzaniu kary pieniężnej, jest wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, a nie jego dochodu. Należy zaznaczyć, że w piśmie z dnia 15 września 2023 r. nr PO.248.C.171.2023.DL, stanowiącym zawiadomienie o wszczęciu przedmiotowego postępowania, strona została zobowiązana do przekazania informacji m.in. o wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2022, czego jednak nie uczyniła.

W ocenie Prezesa UOKiK, opisane powyżej przesłanki, jakimi należało kierować się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, stanowiły podstawę do wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 800 zł, jaka została ustalona przez Mazowieckiego WIIH. Kara ta jest adekwatna do wagi naruszenia prawa i odpowiada celom, dla których jest stosowana.

Podkreślenia wymaga, że kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach stanowi sankcję administracyjną, zaś jej celem jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacje o cenach służą właściwemu poinformowaniu nabywcy o tym za jaki towar i w jakiej ilości ma zapłacić daną należność, a także stwarzają identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej towarów. Cena jest jednym z podstawowych wyróżników towarów, poza marką oraz indywidualnymi preferencjami konsumentów, mającym wpływ na decyzje o zakupie towaru. Dlatego rzetelna informacja o tym oraz możliwość porównania cen wielu produktów ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesów konsumenta.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, co oznacza, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (por. wyroki NSA z dnia 23 maja 2012 r. o sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r. o sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz

dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem mającym na celu niedopuszczenie do powstania tych samych lub podobnych nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie towary opatrzone informacjami o cenie, jak również powinna być ona możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie spełnione, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 800 zł jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że pomimo zaprzestania naruszenia prawa przez stronę, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych i porzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona jeszcze w trakcie kontroli i w jej efekcie podjęła działania naprawcze, poprzez uzupełnienie brakujących cen, co oznacza, że usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż strona nie wywiązała się z obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, istotnego z punktu widzenia ochrony interesów konsumentów. Mając na uwadze charakter powyższych naruszeń, należy uznać, że waga naruszenia prawa była istotna z uwagi na dobro podlegające ochronie, co znalazło swoje odzwierciedlenie w ocenie pierwszej przestanki wymiaru kary.

Warto podkreślić, że ustawa o informowaniu o cenach implementuje przepisy dyrektywy 98/6/WE. Dyrektywa ta w motywie (6) preambuły wskazuje, iż obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Jednocześnie, celem samej dyrektywy, zgodnie z treścią jej art. 1, jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez przedsiębiorców w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen. Brak uwidocznienia cen sprzedaży narusza zasady określone w motywie (1) dyrektywy 98/6/WE, tzn. ma negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku oraz skutkuje podawaniem nieprawidłowych informacji konsumentom, co nie poprawia poziomu ochrony konsumentów, a także ma negatywny wpływ na tworzenie zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami. Jak wynika z motywu (2) dyrektywy 98/6/WE, stwierdzone naruszenie obowiązków obniża poziom ochrony konsumentów, który powinien być wysoki i temu celowi służyć ma przeprowadzona kontrola przedsiębiorcy.

Na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, że waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą, ponieważ strona nie realizuje celów, dla których został określony obowiązek uwidaczniania cen.

Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt usunięcia przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie może skutkować odstąpieniem przez organ administracji publicznej od wymierzenia kary pieniężnej z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Podkreślić należy, że nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen stanowią czyn o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożony jest karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy IH, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Mazowieckiego WIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Mazowieckiego WIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości, organ pierwszej instancji nie musiał wyznaczać jej terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o informowaniu o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów i nie dopuścić do powstania podobnych naruszeń w przyszłości.

Należy przychylić się do stanowiska organu pierwszej instancji, że charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia. Należy wskazać, że warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego na skutek zachowania stanowiącego podstawę odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej). Usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszenia. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszenia przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki tego naruszenia. Powyższe stanowisko znajduje również poparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 lipca 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 991/19). Tym samym, nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona zaprzestała naruszenia prawa, jednakże

nie usunęła skutków tego naruszenia, albowiem zaistniałe naruszenie prawa, stwierdzone w toku kontroli, nieodwracalnie pozbawiło pewną grupę konsumentów prawa do uzyskania przysługujących im istotnych informacji.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Ponadto uwzględniając, że w odwołaniu strona zwróciła uwagę na swoją trudną sytuację finansową, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji finansowej czy materialnej strony może zostać wzięta pod uwagę dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest nałożona kara pieniężna. Prezes UOKiK nie ma podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, kierując się trudną sytuacją ekonomiczną strony, jeżeli stan faktyczny sprawy wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Mazowieckiego WIiH wymiarze.

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383). W myśl art. 67a § 1 tej ustawy, organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną - to jest Mazowieckiego WIiH - na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kary pieniężne stają się zaległością w sytuacji, gdy nie zostaną uiszczone w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a